

Santuokoje gyvenančių žmonių Lietuvoje kasmet mažėja. Mūsų šalyje kasmet susituokia apie 18-19 Tūkstančių, o išsituokia apie 11-12 tūkstančių porų. Tai reiškia, kad išyra kas antra santuoka. Daugėjant nesusituokusių ar išsiskyrusių porų, daugėja ir nesantuokoje gimusių ir augančių vaikų. Prieš dešimtmetį nesusituokusiose šeimose gimdavo 6-7%, dabar – apie 18% vaikų. Šie rezultatai, žinoma, glaudžiai siejasi su pasikeitusiu požiūriu į santuoką. Anksčiau, dar priešindustriniu laikotarpiu, viskas buvo daug paprasčiau. Kiekvienas žinojo savo „vietą po saule“. Žmonių gyvenimą tvarkė visuomenės nustatytos normos. Į klausimą tuoktis ar ne atsakydavo aplinka, kurioje gyvenai, ir jos tradicijos. Pavyzdžiui, dar XIX amžiuje tarnams ir vergams buvo draudžiama tuoktis. Mat buvo manoma, kad šeimyninė laimė skirta ne jiems. O žemdirbiams ir amatininkams priešingai, net privaloma, nes be moteriškų rankų jų kasdienybė buvo sunkiai įsivaizduojama. Taip pat buvo maždaug nustatytas amžius, kada tuoktis.

Šiandien situacija visai kitokia. Šiais laikais kiekvienas gali laisvai pasirinkti, nuspręsti, kokia vaga ateityje kryps jo likimas. Laikraščiai, žurnalai, radijas bei televizija liaupsina laisvę. Visi kalba apie laisvę ir jos pranašumus, bet kažkodėl mažai kas užsimena apie tos laisvės kainą. Juk postmodernistiniame laikotarpyje kiekvienas žmogus turi pats nuspręsti: užmegzti ilgalaikius ryšius ar ne, tuoktis ar nesituokti, turėti vaikų ar ne. Iš vienos pusės yra nuostabu pačiam nuspręsti, bet iš kitos – iš kur gali, žmogau, žinoti, ar tavo pasirinkimas yra teisingas? Ankstesniais laikais santuoka buvo vertinama kaip stabilumo, pastovumo ir patikimumo garantas. Šiandien ji apibūdinama kaip nelankstus, atgyvenęs junginys. O jeigu ir pavyksta santuoką išsaugoti ilgesnį laiką, tuomet, anot statistikos, pora po dvidešimties santuokos metų kasdien kalbasi vidutiniškai tik aštuonias minutes. Žinoma, nesusituokusiems ši grėsmė nekyla. Bet kita vertus, nesibaigiantis santykių aiškinimasis kažin ar pasitarnauja jų tarpusavio santarvei ir laimei. Greičiau priešingai, nesibaigiančių diskusijų „čia tavo, čia mano“ dėka darosi vis sunkiau atsirinkti, kas yra kas. Be to, pastebima tendencija, kad nesiliaujantis santykių

Santuoka – ne atgyvena, o neįkainojamas lobis

Parašė Diana Goss

Ketvirtadienis, 03 Gegužė 2012 16:41 - Atnaujinta Trečiadienis, 28 Lapkritis 2012 23:19

aiškinimasis užkerta kelią vienas kitam tinkantiems žmonėms iki gyvenimo pabaigos likti kartu. Šiais laikais visi nori patogaus gyvenimo, gyvenimo be jokių įsipareigojimų. Todėl šiuolaikinis žmogaus mieliau renkasi gyvenimą su nesibaigiančiomis sprendimų grandinėmis.

Kiekvienas sprendžia už save, ieškoma kompromisų, bet kartu baiminamasi ir nerimaujama, kas bus, jei partneris paliks nuomonėms išsiskyrus. Nėra jokių garantijų, kad po pirmo rimto barnio neliksi pirmąja „eksperimento“ auka. Psichologas Karlas Espey sako, kad „ilgą laiką besąlygiškai mylėti galima tik vieną partnerį. Šios meilės skaldymas ir dalijimas didesniai žmonių skaičiui tik išsekina žmogų ir daro jį nelaimingą. “Partnerių keitimas būdingas pirmiausia tiems žmonėms, kurie dėl kažkokių priežasčių nenori ar bijo įsipareigoti. Ir už tai jie moka didelę kainą – jiems trūksta ramybės. Jie keičia partnerius ir neranda to, ko iš tikrųjų ieško: meilės, saugumo ir garantijų. Bet dažnas nujaučia ar net žino, ko jam iš tikrųjų reikia, kad jis būtų patenkintas ir laimingas. Net 90% apklaustųjų tikisi ilgesnį laiką – idealiausiu atveju visą gyvenimą – trunkančių santykių su vienu partneriu.

Žinoma, vien santuokos sudarymas negarantuoja laimės. Ir darniausioje šeimoje pasitaiko nesutarimų ir ginčų. Bet ir tada vyras ir žmona žino, kur yra jų namai. Žmonės nori, ir jiems to reikia, priklausyti vienas kitam. O nežinodami, kam priklauso, jie ieško. Ieško namų, kur galėtų jaustis saugūs ir išlikti savimi. Galbūt tai skamba kiek idealistiškai. Santuoka nėra rojus žemėje. Kitaip nesiskirtų kas antra sutuoktinių pora. Juolab, kad mylėti partnerį besąlygiška meile visą gyvenimą yra beveik neįmanoma. Beveik! Vis dėlto su Dievu tai yra įmanoma! Su Jo pagalba įmanoma priimti partnerį tokį, koks jis yra, ir jį besąlygiškai pamilti. Toks buvo Dievo planas sukūrus žmogų.

Jau pirmoje Biblijos knygoje, antrame skyriuje, skaitome: „Viešpats Dievas tarė: ‚Negera žmogui būti vienam. Padarysiu jam tinkama bendrininką. Tuomet Viešpats Dievas užmigdė žmogų giliu miegu ir, jam miegant, išėmė vieną šonkaulį, o jo vietą užpildė raumenimis. O iš šonkaulio, kurį buvo išėmęs iš žmogaus, Viešpats Dievas padarė moterį ir atvedė ją pas žmogų. O žmogus ištarė: ‚Štai pagaliau kaulas mano kaulų ir kūnas mano kūno. Ji bus vadinama moterimi, nes iš vyro buvo paimta‘. Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu“ (Pr 2, 18.21-24).

Tik po levos sukūrimo Adomas jautėsi gerai ir jam jau nieko netrūko. Adomo ir levos buvimas kartu nevaržė jų laisvės. Priklausomybė vienas kitam jiems nebuvo našta, bet palaima. Minėti Senojo Testamento žodžiai taip pat užrašyti ir Naujajame Testamente. „Tuomet pas Jį (Jėzų) atėjo fariziejų. Spėsdami pinkles, jie paklausė: ‚Ar galima vyrui dėl kokios nors priežasties

Santuoka – ne atgyvena, o neįkainojamas lobis

Parašė Diana Goss

Ketvirtadienis, 03 Gegužė 2012 16:41 - Atnaujinta Trečiadienis, 28 Lapkritis 2012 23:19

atleisti žmoną?' Jis atsakė: ‚Argi neskaitėte, jog Kūrėjas iš pradžių sutvėrė žmones kaip vyrą ir moterį ir pasakė: *Todėl vyras paliks tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ir du taps vienu kūnu. Taigi jie – jau nebe du, o vienas kūnas. Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria*“ (Mt 19,3-6). Tai ir yra vienas iš patvirtinimų, kad Kūrėjo sumanymas galioja nuo žmogaus sukūrimo iki šių dienų.

Laimingos santuokos paslaptį atranda tos poros, kurios rūpinasi savo laime ir santuokos patvarumu ne tik vestuvių dieną, bet ir visą gyvenimą! Meilė tarp jų išlieka, nes jie skiria pakankamai laiko tarpusavio bendravimui, padeda vienas kitam, rūpinasi savo intymiu gyvenimu, drauge jaučia atsakomybę už vaikus ir suvokia santuokos prasmę. Gimę vaikai tampa tėvų veidrodžiu, kaip sakoma: „Obuolys nuo obels netoli rieda“.

Sutuoktiniams išsiskyrus, visų pirma kenčia jų vaikai. Tėvų skyrybos dažnai daro neigiamą įtaką ir vaikų elgesiui. Statistika rodo, kad į nusikaltimus yra labiau linkę vaikai, nepatyrę tėvų meilės, ar išsiskyrusių šeimų vaikai. Vaikų elgesio sutrikimai atsiranda dar tėvams gyvenant kartu, dar prieš jiems išsiskiriant. Nesibaigiantys barniai ir nesantaika namuose palieka vaikų sielose galias, kartais neišgydomas žaizdas. Anot psichologo Joachimo Lasko, tikimybė, kad išsiskyrusių šeimų vaikai ateityje išsiskirs ir su savo partneriu, yra du su puse karto didesnė. Vaikams reikia namų, kuriuose jie jaustųsi saugūs. Tokie namai yra tėvų, kurie myli ir gerbia vienas kitą, kartu rūpestingai kursto šeimos židinį bei su Dievo pagalba besąlygiškai myli vienas kitą.